

Stasjonen

Å nå inn på ein tom plattform er dagens høgdepunkt. Inkje vondt, berre heilt stille. Stillheit er ein kvar manns draum. Varmen frå solstrålane treffar meg i ansiktet og varmar heile kroppen, som får meg til å undre om det var verdt pengane å dra til Italia. Lyden av ein einaste bil på baksida av kunnskapssenteret er faktisk litt deilig. Det er fyrste gong eg har lagd merke til den vegen. Ser ut som ein ganske roleg stad eg kanskje kan ta ein titt på ein eller anen gong. På dei andre perrongane høyrar ein tog bremse og starte iblant, mens fuglane som kvitrar med vakker song gir meg eit bilde av ein landveg i Japan omringa med kirsebærblometre. Samtidig drøymar eg om lydsporane «A Tender Feeling» eller «Everyday Life» frå den japanske animen «Sword Art Online», som gir drøymen litt ekstra magi.

På veg heim har eg mange val, der dei to mest aktuelle **inneberer** toget. Enten kan eg ta lokaltoget rett heim, eller ta regionaltoget til Lysaker og ta eit lokaltog tilbake. Sjølv om det **høyrast** mest fornuftig ut å ta toget rett heim, likar eg å ta regionaltoget. Lokaltoget er stygt og tar heile to minuttar lengre tid. Regionaltoget derimot har gratis vatn, sukker og komfortsone. I tillegg er det dette toget alle vennane mine tar, som gjer turen meir sosial. Dette gir meg moglegheita til å snakke med for eksempel Kolseth, som er opptatt med dama heile dagen. Kanskje også dra på Subway med han på stasjonen.

Inn på perrongen rullar inn eit tog. Dei syv andre personane som **nu** har samla seg ser spent opp. Eg som har lært meg alle toglydane veit at dette er flytoget. Alle ser fort ned igjen i mobilane sine. **Flytogane** er ikkje så stygge så eg tar ein liten titt. Heilt sidan eg lærte å gå har eg **vært** glad i tog. Jernbanane eg bygde av Brio™ var heilt eineståande. Togets nase stoppar rett framfor meg og gir meg ein ganske kul vinkling av toget eg aldri har sett før. **Et** bilde frå denne vinklinga ville vært lett seksar i ein fotografioppgåve. Ein mann i dress går forbi og eg lurar på om eg kjem til å bli ein slik type når eg blir stor. Ein Businessmann med fine klede som tar toget heim. Med ein slik veske som den tyske kontaktlæraren vår bruke.

Nå er det ikkje lenge til toget kjem. Alle på stasjonen ventar utolmodig. Lufta **kjennast** kaldare enn den gjorde tidlegare. Ubevisst om kvifor så blir situasjonen veldig rar. Ingen snakkar. Alle berre står for seg sjølv og verker som om dei går igjennom ei stor depresjon. Alle tittar heile tiden på klokken på infotavla, men tiden står stille. Etter meir tid med tom

stillheit, høyrer ein endeleg lyden alle har venta på. Toget rullar inn på perrongen. Alle ser opp. Solen kjem til syne igjennom regnskyene. Eller er det toglysene? Alle reagerer til lyden «Du-ru du-ru, du-ru du-ru» som om det skulle vere ein mor som ropte på ungane sine for å gi dem mjølk. Den høye elektriske lyden som kjem når toget bremsar begynnar å bli deilig å høyre på etter over eit heilt år som pendlar. Når toget endeleg stoppar, kuttar den elektriske lyden beinveges og det kjem ein metallisk lyd når dørene opnast. Mitt eine mål før ein fantastisk reise heim er å gå inn i komfort-vogna, som blei kostnadsfri å ta rett før eg blei ein pendlar. Eg har klart å lære meg kor denne vogna pleier å stoppe, og døra stoppet rett føre nasen min. I vogna er den same lukta som vanleg. Lukta av tog. Eg settar meg i setet og lenar meg bakover mens toget begynnar å rulle. «Du-ru du-ru, du-ru du-ru».